

HANA MILITKÁ

13 POVÍDEK

PRO KLUB KNIHOMOLŮ

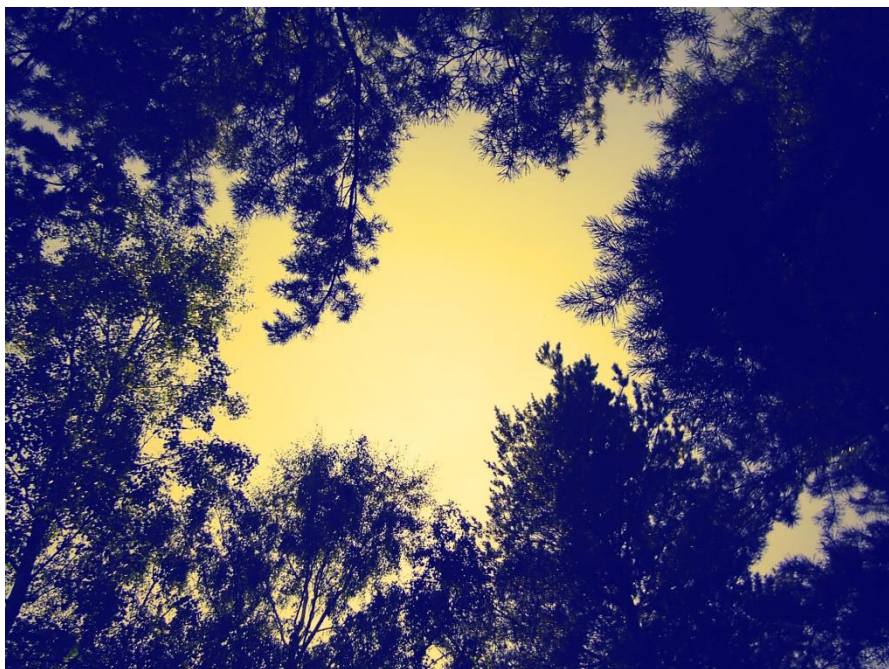

Hana

Militká

13 povídek pro Klub knihomolů 7

Povídky ze života i fantazie

Volno

Mnoho lidí má jasné měřítko hodnot – peníze, finance, majetky. Myslíte si, že nezáleží na charakteru lidí? Není férový člověk cennější než všechny poklady světa? Možná máte v této věci jasno. Nechci nikoho poučovat, povídka zachycuje jen takový střípek ze života.

Svítí sluníčko. Přes pokročilý podzim je docela pěkně.

„Zítra mě čeká velká rodinná oslava, proto si dnes musím odpočinout. Poslední dobou se cítím dost unavená, jako každý podzim posledních pár let,“ říká si Eva.

Ještě chvilku se převaluje v posteli.

Najednou zaslechne vyzvánění. Pár vteřin jí trvá, než si uvědomí, že se ozývá Skype. Běží k počítači.

„Jé, ahoj!“ zdraví svého učitele psaní a kamaráda v jedné osobě.

„Můžeme?“ ptá se Jiří.

„Ano, výborně, mám hodinku času. Pak letím na rehabilitaci.“

„Tak pojď hned, ať zvládneme kus práce.“

„Dej mi pět minut, víc se obléknu, táhne tady na nohy. A musím si cvrknout,“ říká omluvně.

„Když musíš, tak musíš,“ směje se Jiří.

Za pár minut se oba věnují pilné práci. Opravují spolu nový román, aby mohl být brzy vydáný.

Najednou se u Jiřího na obrazovce objeví jeho žena: „Musíme hned,“ domlouvá mu.

„Promiň, Evi, doděláme to za chvíli, až se vrátíme. Musíme teď něco zařídit.“

„To je v pohodě, taky musím letět, abych neprošvihla rehabku.“

„Ozvu se, až budu mít chvilku,“ řekne ještě Jiří a mizí z obrazovky.

„Udělali jsme kus práce, ale skončili uprostřed věty,“ uvědomuje si Eva. Pořádně si označí, kde později navážou.

„Jdu na rehabku. Dost mě unavuje,“ přemýšlí. „Potom mám volno, musím odpočívat, prospím se po obědě, abych byla zítra plná energie. Nechci sedět na oslavě jako zvadlé lilium.“

Jednou kousne do chleba a vyrazí na poslední chvíli, aby stihla rehabilitaci. Zlobí ji záda, jako většinu obyvatel. Ještě jí prolétne hlavou: „Jeden klasik řekl, že celý národ bolí záda, protože spoustu let ohýbáme hřbet před jinými, kteří si na nás vyskakují. Nebo tak nějak. Ani si nevzpomenu na jméno autora téhle myšlenky. Možná na tom něco je.“

Sotva doběhla včas. Hned se jí ujmou terapeuti. V klidových chvílích je docela blízko zdřímnutí.

Po absolvování odchází pomalu, je docela unavená.

„Chci si nakoupit, musím do Žabky. Co jsem to všechno chtěla?“

Nakonec si koupí dvě meruňkové kapsy a jako dárek pro synovce mléčnou čokoládu.

„Vlastně nic dalšího nepotřebuju. Ani nevím, co jsem tak důležitého chtěla. Hlavně, že mám tu čokoládu.“

Doma si hned uvaří čaj, sní většinu snídaně a ještě slupne jednu dobrůtku s meruňkami.

„Dneska mám volno,“ říká si. Za dvě hodinky si ohřeje polívku, odpoledne dopeču výborné masíčko a jinak budu odpočívat. Ještě se ozve Jiří. Teď si přečtu maily a pak si schrupnu.“

U mailů se trochu zdržela.

Pak volala kamarádka. Chvilku si povídaly.

S ukončeným hovorem koukla Eva na hodiny: „Hele, je čas na polívčičku. Mluvily jsme chvíličku a skoro hodina je pryč!“ podivila se a běží do kuchyně ohřát si květákovou polívku. S chutí ji snědla.

„Musím si umýt hlavu na zítřejší slávu. Vykoupu se. Nebo se mám jen osprchovat. Moc ráda se namočím do vany plné horké vody. Ale trochu mě zlobí tlak,“ uvažuje a stojí ve vaně na sucho. „Sprcha nebo vana?“ Ještě se nerozhodla a zvoní telefon. Volá ji dobrá kamarádka, která potřebuje vyličit své nové zážitky z cest. Eva vyleze z vany, zapluje do postele pod deku a povídají si. Ráda si s ní povídá, párkrát jí kamarádka moc pomohla jen pouhým lidským slovem.

Po skončení hovoru se podívá na hodiny: „To není možné! Mluvily jsme bez dvou minut dvě hodiny?! Nevadí, dnes mám volno. Pomalu si dám dopéct masíčko. Ještě nevím, jestli si uvařím brambory nebo stačí krajíček chleba. Ani nemám moc hlad.“

Chvilku se rozmyšlí, než si uvědomí, že se chtěla koupat.

„Přece jen mám radši vanu,“ rozhodne se. Pár minut si lebedí v horké vodě. Namočí si i vlasy, musí je umýt.

Právě se chystá začít s mytím, když uslyší podezřelý zvuk: „Skype! Jiří! Práce!“ bleskne jí hlavou a hrne se neumytá z vany. Zabalí se do osušky. Voda z mokrých vlasů jí teče všude.

„Ahoj, Jiří, jsem tady. Právě jsi mě načapal ve vaně. Dej mi deset minut, abych se osušila, hned se připravím.“

„Dobře,“ směje se kamarád.

Eva letí do koupelny, bleskově si vysouší fénem neumyté vlasy, oblékne něco teplého a běží k počítači. Okamžiky, kdy má Jiří chvílku volna, jsou vzácné.

Začne poctivá úprava textu. Po hodině Jiří poděkuje. Má zase další práci.

Eva sedí bez hnutí a zírá.

„O nějakém odpočinku nemůže být řeči, ale vlasy si umýt musím.“ uvědomí si a zírá dál.

Zazvoní telefon. Volá Evin bratr. Má výbornou náladu. Jsou s manželkou na chalupě. Pohodička působí skrz telefon i na Evu. Cítí, jak se jí celým tělem rozlévá teplo a tetelí se blahem, jako kdyby byla tam u nich. Zaplavil ji nádherný pocit štěstí.

„Je vidět, že se máte moc rádi. Oba vás mám taky moc ráda.“

Povídají si a Eva nasává energii a zároveň jim posílá svou. Je šťastná, že má tak skvělé lidi kolem sebe.

Po skončení hovoru se ještě chvíli usmívá. Pro úplnost ještě volá sestra. Taky mají spolu skvělý vztah. Tentokrát je hovor krátký, jen instrukce kvůli zítřejší oslavě.

Telefon dávno zmlkl a Eva stále sedí a usmívá se. Najednou vyskočí: „Musím si umýt hlavu!“

Jde do koupelny. Vypustí vanu plnou zchladlé vody. Teploměr na bojleru ukazuje, že je ještě teplá voda k mání. Asi se dohřála.

„Ve vaně jsem dnes ležela, i když jen chvílku. Teď se osprchuju.“

Stojí pod sprchou a slastně si užívá horkou vodu. Cítí se dobře.

„A teď je čas na dopečení masíčka. Koukám, že už je šest hodin. Tenhle den nějak rychle utekl, ani nevím jak. Chtěla jsem odpočívat, pospávat. Doufám, že zítra se oslava vydaří. Dnešek se skutečně povedl. Je vidět, že mám moc prima lidi kolem sebe. To mě nejen těší, dává mi to sílu a energii. Takový poklad se nedá ničím nahradit.“

